

Moratorium

Nezpochybnil-li dovolatel závěr odvolacího soudu, podle něhož připojil k návrhu na vyhlášení moratoria seznam závazků, který nemá náležitosti podle § 104 insolvenčního zákona, neboť neobsahuje údaj o splatnosti jednotlivých pohledávek jeho věřitelů, nemůže být s podaným dovoláním úspěšný. Již tento závěr obstojí jako samostatný důvod pro odmítnutí návrhu na vyhlášení moratoria dle § 118 odst. 1 části věty za středníkem insolvenčního zákona.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 16/2014, ze dne 26.2.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka I.P. LG a. s., se sídlem v Č.V., o návrhu dlužníka na vyhlášení moratoria, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. KSCB 27 INS 29347/2013, o dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. prosince 2013, č. j. KSCB 27 INS 29347/2013, 3 VSPH 1998/2013-A-32, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 1. listopadu 2013, č. j. KSCB 27 INS 29347/2013-A-11, v insolvenčním řízení zahájeném návrhem insolvenčního navrhovatele - věřitele Všeobecné úverové banky, a. s., ustanovil předběžného správce (bod I. výroku), uložil předběžnému správci provádět ve spolupráci s prozatímním věřitelským výborem dohled nad provozováním podniku dlužníka tak, aby tento podnik byl provozován v souladu s ustanovením § 111 odst. 1 a 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) [bod II. výroku], jmenoval prozatímní věřitelský výbor a jeho náhradníky (bod III. výroku) a odmítl návrh dlužníka na vyhlášení moratoria (bod IV. výroku).

V záhlaví označeným usnesením Vrchní soud v Praze k odvolání dlužníka potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodě IV. výroku.

Odvolací soud neshledal splnění předpokladů pro vyhlášení moratoria uvedených v § 118 odst. 1 insolvenčního zákona jednak proto, že dlužník k návrhu na vyhlášení moratoria připojil účetní závěrku, jež nebyla ověřena auditorem (přestože je podle § 20 zákona č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, účetní jednotkou, která splňuje kritéria, kdy musí být ověřena auditorem), jednak proto, že dlužník k návrhu připojil seznam závazků, který nemá náležitosti podle § 104 insolvenčního zákona, když neobsahuje lhůtu splatnosti jednotlivých pohledávek jeho věřitelů, a konečně proto, že tento seznam neobsahuje údaje podle stavu ke dni podání návrhu na vyhlášení moratoria (k 31. říjnu 2013), nýbrž k 18. říjnu 2013.

Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), když má za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyla vyřešena, namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil tak, že vyhlašuje moratorium v délce trvání tří měsíců.

Konkrétně dovolatel zpochybňuje závěr obou soudů, podle něhož musí být k návrhu na vyhlášení moratoria připojena auditovaná účetní závěrka, podléhá-li společnost povinnému auditu. Má za to, že

vyžaduje-li insolvenční zákon, aby byla k návrhu na vyhlášení moratoria přiložena poslední účetní závěrka, je zcela logické, aby byla připojena mezitímní účetní závěrka, která v dané věci reflektuje majetkovou situaci dlužníka ke dni 31. srpnu 2013, kdežto soudy vyžadovaná (podle dovolatele poslední řádná) účetní závěrka by odrážela majetkovou situaci ke dni 30. září 2012. Navíc poukazuje na to, že účetní závěrka sestavená k rozvahovému dni 30. září 2012 není ani poslední řádnou účetní závěrkou dlužníka, jelikož tou je účetní závěrka sestavená k rozvahovému dni 30. září 2013, která se momentálně zpracovává. Setrvává na tom, že poslední řádná účetní závěrka, jež bude podléhat povinnému auditu, bude sestavena k rozvahovému dni 30. září 2013. S ohledem na to se rozhodl k návrhu na vyhlášení moratoria připojit účetní závěrku, skládající se z rozvahy, výkazu zisku a ztrát a přílohy k účetní závěrce, sestavenou dne 3. října 2013 k rozvahovému dni 31. srpna 2013 jako mezitímní účetní závěrku, jež představuje nejaktuálnější účetní závěrku, kterou dovolatel měl a v době podání návrhu také mohl mít k dispozici, a která dokládala aktuální stav jeho hospodaření.

Dále dovolatel tvrdí, že soudy nesprávně dovodily, že seznamy majetku včetně pohledávek, závazků a zaměstnanců, jež jsou obligatorní součástí návrhu na vyhlášení moratoria, musí být vypracovány k datu podání návrhu. Poukazuje na to, že insolvenční zákon neupravuje, k jakému dni mají být sestaveny tyto seznamy. S ohledem na to a s přihlédnutím k velikosti společnosti (která má čtyři výrobní a opravárenské závody, více než 1160 zaměstnanců, roční obrat v řádu 2-2,5 mld. Kč, cca 700 obchodních partnerů a řádově 1900 položek majetku) dovolatel uzavírá, že se předložení „20 dnů starých“ seznamů jeví jako více než dostatečné pro doložení aktuální situace dlužníka. Podle jeho názoru sestavení seznamů ke dni podání návrhu na moratorium a získání potřebného počtu souhlasů věřitelů s ověřenými podpisy dle takto sestaveného seznamu v ten samý den není objektivně v silách dlužníka.

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení (19. prosince 2013) je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. prosince 2013 (tj. naposledy ve znění zákona č. [185/2013](#) Sb.).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona se pro insolvenční řízení použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Napadené usnesení je rozhodnutím, kterým se odvolací řízení končí. Rozhodnutí spočívá na výkladu ustanovení § 116 odst. 2 insolvenčního zákona, tedy na posouzení otázek, které dosud nebyly v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny. Dovolání v této věci je tudíž přípustné podle § 237 o. s. ř.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Vzhledem k tomu, že dovolatel v dovolání zpochybnil pouze právní posouzení dvou závěrů, jimiž odvolací soud odůvodnil odmítnutí návrhu na vyhlášení moratoria, zabýval se Nejvyšší soud nejprve tím, zda třetí z těchto důvodů ob stojí jako samostatný důvod pro odmítnutí návrhu. V takovém případě, v situaci, kdy správnost jeho posouzení odvolacím soudem nebyla zpochybněna (a podle § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. je dovolací soud vázán uplatněnými dovolacími důvody), by dovolání nemohlo být úspěšné. Obecně totiž platí, že spočívá-li rozhodnutí, jímž odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě

vede k témuž výsledku, pak závěr, že odvolací soud jednu z těchto otázek (nadto dovoláním nezpochybněnou) vyložil správně, nutně činí bezpředmětným (u přípustného dovolání neopodstatněným) věcný přezkum ostatních otázek (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Podle ustanovení § 116 insolvenčního zákona musí návrh na moratorium kromě obecných náležitostí podání obsahovat všechny skutečnosti, které odůvodňují jeho vyhlášení (odstavec 1). K návrhu podle odstavce 1 je dlužník kromě seznamů a listin, které je povinen připojit k insolvenčnímu návrhu, povinen připojit poslední účetní závěrku a písemné prohlášení většiny jeho věřitelů, počítané podle výše jejich pohledávek, že s vyhlášením moratoria souhlasí; podpisy věřitelů na tomto prohlášení musí být úředně ověřeny (odstavec 2).

Dle ustanovení § 117 insolvenčního zákona o návrhu na moratorium rozhodne insolvenční soud do konce pracovního dne nejbližší následujícího po dni, kdy mu takový návrh došel; § 43 občanského soudního řádu se nepoužije.

Dle ustanovení § 118 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenční soud vyhlásí moratorium, jestliže jsou splněny předpoklady uvedené v § 115 a 116 a nebylo-li dosud rozhodnuto o insolvenčním návrhu; jinak návrh na moratorium odmítne.

S ohledem na účinky rozhodnutí o vyhlášení moratoria, jak vyplývají z ustanovení § 120 až § 122 insolvenčního zákona, nemá Nejvyšší soud žádné pochybnosti o tom, že je nutno striktně trvat na tom, aby při vyhlášení moratoria byly splněny všechny předpoklady uvedené v § 115 a § 116 insolvenčního zákona (srov. § 118 odst. 1 insolvenčního zákona). Podmínkou vyhovění návrhu na vyhlášení moratoria je proto i to, aby dlužník k návrhu připojil též seznamy a listiny, které jsou povinnou náležitostí insolvenčního návrhu. Mezi ně patří seznam závazků dlužníka s uvedením jeho věřitelů (§ 104 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona), který musí splňovat náležitosti předepsané v ustanovení § 104 odst. 3 insolvenčního zákona. Nemají-li povinné přílohy stanovené náležitosti, soud musí návrh odmítnout, aniž by postupoval podle § 43 o. s. ř. (srov. § 117 insolvenčního zákona).

Z uvedeného vyplývá, že nezpochybnil-li dovolatel závěr odvolacího soudu, podle něhož připojil k návrhu na vyhlášení moratoria seznam závazků, který nemá náležitosti podle § 104 insolvenčního zákona, neboť neobsahuje údaj o splatnosti jednotlivých pohledávek jeho věřitelů, nemůže být s podaným dovoláním úspěšný. Již tento závěr totiž ob stojí jako samostatný důvod pro odmítnutí návrhu na vyhlášení moratoria dle § 118 odst. 1 části věty za středníkem insolvenčního zákona.

Pro úplnost pak Nejvyšší soud poznamenává, že závěr odvolacího soudu, podle něhož musí seznamy přiložené dlužníkem k insolvenčnímu návrhu v souladu § 104 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona, na něž odkazuje ustanovení § 116 odst. 2 insolvenčního zákona, obsahovat i údaj o splatnosti jednotlivých závazků v něm uvedených, je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu (k tomu srov. přílehlavý odkaz odvolacího soudu na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. března 2012, sen. zn. 29 NSČR 38/2010, uveřejněné pod číslem 83/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Za této situace považuje Nejvyšší soud za nadbytečné zabývat se dalšími dovolacími námitkami.

Dovolateli se nepodařilo zpochybnit správnost právního posouzení věci odvolacím soudem, proto Nejvyšší soud zamítl dovolání podle § 243d písm. a/ o. s. ř.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Přebírání důkazů z trestního řízení před správními soudy](#)
- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)